

Клио, 27 септември, Лондон

– Наистина ли искаш да ме изпратиш на далечен остров, за да се ожена за себе си?

По врата ми пълзи топлина и се изчервявам, докато седя от другата страна на бюрото на Али, моята ужасяващо енигматична шефка в „Съвременните жени“. През годините ме е карала да правя някои доста ексцентрични неща, но това заема първото място в класацията.

– Не си задължена по договор – казва тя, сякаш от това ще ми стане по-добре.

– Виж, Али. – Стисвам основата на носа си и подбирам внимателно думите си. – Едно е световна знаменитост да заяви, че „си е половинка сама на себе си“ за интервю във „Вог“. Но е съвсем различно почти трийсетгодишна журналистка, която списва колонка за любовните срещи, да твърди същото за себе си.

Запъвам се, когато казвам възрастта си; числото лепне в устата ми. Трийсет ми се струваше като поредната година, когато бях на двайсет и девет и три четвърти, но сега, когато до този повратен момент в живота ми остават само няколко седмици, започнаха да ме връхлитат най-различни неочаквани и нежелани тревоги. Бях – *съм* – решена да не го правя на голям въпрос, но с всеки изминал ден сякаш някой слага допълнителна тежест върху раменете ми – една от онези малки чугунени тежести, които се използват за старомодните кухненски кантари. Изчезвам под миниатюрни, невидими кухненски теглилки, а Али е забелязала смаляването ми, защото тя забелязва всичко. Не се е издигнала до редактор на едно от водещите лайфстайл списания за жени във Великобритания, като си е лежала на лаврите; стремглавият ѝ възход е добре документиран в бранша както с черна завист, така и с огромно уважение. Смятам се за късметлийка, че работя за нея; дори бих казала, че я броя за своя приятелка. Кипяща от енергия приятелка с лазерни очи, която ме ужасява и ме кара да правя неща, които не искам. Като например да отпраша за далечен ирландски остров, за който не съм чувала, за да се ожена за себе си.

– Честно ти казвам, Кли, през уикенда отново ми попадна онова старо интервю с Ема Уотсън и ти беше единственият човек, за когото се сетих. – Тя става от стола си и започва да снове из стаята, прекалено развълнувана от собствените си идеи, за да седи. – Поредица от неуспешни срещи, скоро навършва трийсет – изброява на пръсти, докато говори, – опитва се да намери мястото си в света като необвързана жена, подложена на натиск от медиите и очакванията на другите.

– Толкова ми е жал за нея, че ми се повдига – казвам. – Сигурно е истински шок да трябва да си изкарваш прехраната, като се мляскаш с Робърт Патинсън. – Той остави трайна следа в тийнейджърския ми ум с целия си ореол на безсмъртен. Нима е чудно, че не мога да намеря любовта, след като са ми поставили толкова нереалистични очаквания? Ето ти тема за цяла нова колонка за друг ден.

– Никога не ѝ се е налагало да се мляска с Робърт Патинсън. Не омаловажавай постиженията на Ема, за да се почувстваш по-добре. Знаеш, че идеята ми е добра.

Дръпвам разхлабен конец от подлакътника на офисния стол.

– Никак не е честно да казваш, че имам поредица от неуспешни срещи. Все пак *това ми е работата*.

– Знам, знам. Плащаме ти, за да продължаваш към следващия мъж в сайтовете за запознанства и да разкриваш тайните на голямото си, красиво сърце. Обичаме те заради оптимизма ти и вярата ти, че ще откриеш своето фламинго.

„В търсене на моето фламинго“ е подзаглавието на моя онлайн дневник; избрах го, защото фламингото остава вярно на партньора си за цял живот. Изпробвахме заглавия с други животни, които също остават верни на партньорите си за цял живот, но „В търсене на моя гибон“ извикваше в ума картини на червени задници и взаимно пощене, а пък „В търсене на моята катеричка“ създаваше много несериозни асоциации. „В търсене на моето фламинго“ ни се стори подходящо, но с течение на времето тази идея все по-малко ми допада, не на последно

място защото ми подариха толкова много джунджурии с форма на фламинго, че бих могла да отворя магазин за джунджурии с форма на фламинго.

– Виж какво, Кли, трябва да направиш нещо, за да отпразнуваш трийсетия си рожден ден. Това е повратен момент в живота на жената. – Али прави пауза по своя характерен начин, който подсказва, че предстои нещо неприятно. – Или това, или татуировката.

Въздъхвам; наистина трябваше да го предвидя. Идеята за татуировката се е превърнала в нещо като шега между нас на оперативките ни. Всеки път, когато не ми хрумват теми за колонката, някой ме поглежда с крайчеца на окото и предлага да си направя постоянна татуировка на фламинго, за предпочитане на място, където не може лесно да се скрие.

– Хубаво, де. Виж, винаги ми е харесвало изказването на Ема за това да си е половинка сама на себе си – казвам предпазливо. – Разбирам я. Имаше предвид, че и сама си е достатъчна – сама е, но не е самотна.

Али кимва. Не ме прекъсва; знам, че се надява да убедя сама себе си да приема идеята ѝ. Много я бива да използва мълчанието, за да постига целите си.

– Тя е енергична, независима жена, която разбира, че има повече от един начин да се реализираш в живота – казвам. – Не може да се твърди, че се е провалила, защото няма партньор и куп дечурлига, и *тя* не се поддава на натиск от факта, че и двете ѝ сестри, и брат ѝ са семейни със собствени котила, нито пък се чувства принудена да се оправдава, че е необвързана на всяко семейно събиране, въпреки че се дави в океан от покани за сватби и бебешки партита – искам да кажа, че искрено се радвам за всички тези хора, но наистина ли е необходимо да ми го навират в лицето със златен курсив, за бога?

Спирам, защото осъзнавам, че говоря високо и в някакъв момент съм спряла да обяснявам за Ема Уотсън и съм започнала да говоря за себе си. Освен това не беше честно от моя страна да

включвам брат си Том в списъка с оплаквания – той е единственият член на семейството ми, който никога не споменава намаляващия ми яйчников резерв или липсата на партньор. Сред децата в семейството ни разликата във възрастта между него и мен е най-голяма, по-точно седем години, но сме най-близки във всяко друго отношение. Би било лесно да гледам на него като на свой баща, като се има предвид, че бях на една, когато татко почина, но Том беше този, който ми подаваше тайно забранени цигари под масата, когато бях тийнейджърка, и ме прикриваше, когато закъснявах вечер. Явно и двамата сме се метнали на баща ни – с тъмна коса и палави очи, ако се вярва на думите на мама.

Али сяда отново, напълно невъзмутима въпреки тирадата ми, опряла върховете на пръстите си един до друг, което означава, че или размишлява, или се моли.

– Точно това имам предвид – казва накрая. – Това е идеалната възможност да си спестиш напрежението от грандиозното парти изненада, което семейството ти планира за рождения ти ден, основателна причина учтиво да откажеш евентуални покани за приближаващи сватби и бебешки партита и шансът да си починеш за първи път от три години.

– Семейството ми планира парти изненада?

Али кимва.

– Майка ти ми изпрати имейл миналата седмица с въпроса дали ще можеш да си вземеш малко отпуск и с молба да ѝ изпратя списък на всичките ти „лондонски приятели“. Слагам го в кавички, защото и тя го сложи. Спомена също, че ще издири старите ти съученички във Фейсбук. Стари гаджета. Това на практика е погребението ти, без да си умряла.

Пръстите ме сърбят да напиша есемес на Том да ми каже истината. Много обичам семейството си, но те би трябвало да ме познават достатъчно добре, за да знаят, че ако призраците от миналото изскочат в лицето ми в затъмнена стая, това би бил моят личен ад. Предпочитам да си татуирам фламингото. На лицето.

– Значи или ми предстои грандиозно парти за рождения ден, или трябва да приема предложението ти да се ожена за себе си на далечен остров по ирландското крайбрежие, за който никоой не е чувал – обобщавам аз целта на срещата.

– Остров Спасение – казва Али. Удовлетвореното ѝ изражение ми показва колко е доволна от щастливото стечение на обстоятелствата с името на гореспоменатия далечен остров. Вероятно сама го е променила чрез заявление или каквато там е процедурата за смяна на името на остров. Точно такъв номер би извъртяла, ако смята, че ще увеличи броя на читателите ни.

– Всички разходи са покрити – добавя, сякаш това ще ме убеди окончателно.

– Не може ли да се ожена за себе си в апартамента ми?

– Не.

– На Малдивите?

– Не и ако искаш всички разходи да са ти покрити, не.

– Студено ли ще бъде?

Лицето на Али се сбърчва от усилието да превърне гримасата в усмивка.

– Хайде де. Кой е написал най-доброто си произведение под плажен чадър? Представи си вдъхновяващи лагерни огънове и димящи чаши с амбиция.

– Бас държа, че си откраднала тази реплика от Доли Партън – промърморвам, защото положението изобщо не ми харесва.

Очите на Али проблясват.

– На остров Спасение няма да работиш от девет до пет – казва и бавно затяга примката.

Мислено претеглям възможностите си. Само при мисълта, че ще навърша трийсет, тревожността ми отново скача, а идеята да отпразнувам рождения си ден с грандиозно парти, заобиколена от хора, които вече почти не познавам, но без съмнение ще се фукат с венчалните си халки, сякаш са медали, ме кара да се протегна за куфара си.